

Lord Raffles

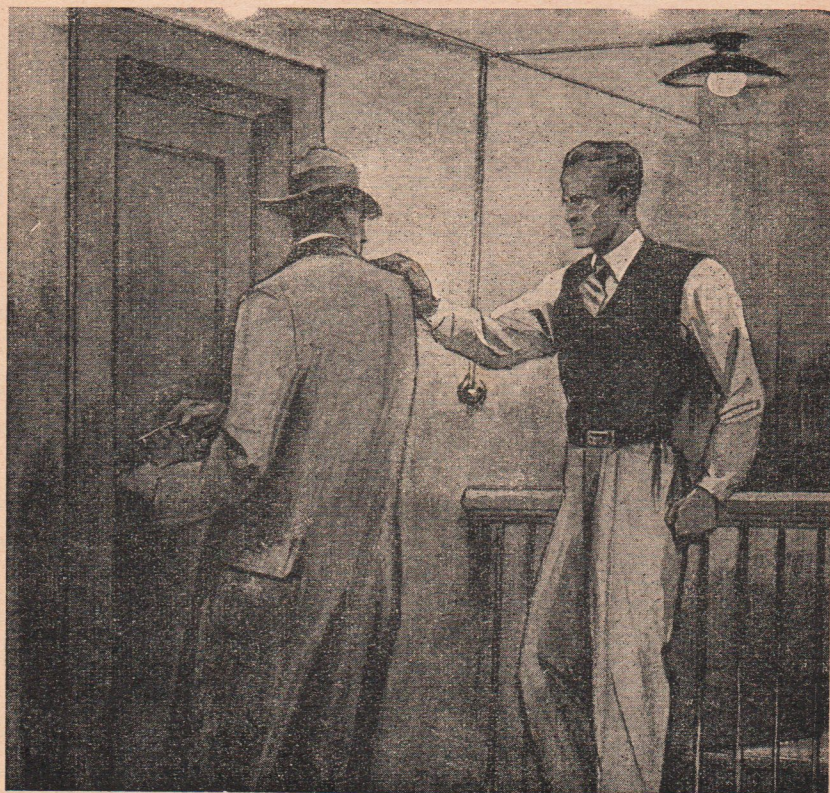
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONTVOERING VAN ELLEN HALL

N° 2695

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Ontvoering van Ellen Hall

HOOFDSTUK I.

DE GIL IN DE NACHT

Het had net twaalf uur geslagen, toen in een stille zijstraat van de Cromwellstreet, in een van de deftigste wijken van Londen, onhoorbaar een kleine deur openging, in een dikke muur, die een grote tuin afsloot, die zich achter een van de huizen in laatstgenoemde straat uitstreckte. Dit huis behoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend

filantroop en vice-president van de Windsor-Club, die haar groots, luxueus gebouw in de Oxfordstreet had.

Uit deze deur kwamen twee heren, warm gekleed in hun duffels, want het vroom die nacht een paar graden, van wie de oudste de tuindeur zeer zorgvuldig achter zich sloot.

In de hele zijstraat was niemand te

zien, en dit was niet te verwonderen, want de ene kant was de blinde muur van een grote fabriek, terwijl de andere voor een deel werd ingenomen door de zijgevel van het huis van Lord Aberdeen en voor de rest door de muur die langs de tuin was opgetrokken.

Deze beide mannen waren Raffles, de langgezochte Grote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Wanneer de politie ook maar enig idee had gehad, dat de Grote Onbekende en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren, dan zou er waarschijnlijk al een einde zijn gekomen aan het avontuurlijke leven van de stoutmoedige avonturier, maar zij zouden erder geloofd hebben, dat haar hoofd-inspecteur, Phileas Baxter zelf 's nachts voor zijn lol uit stelen ging, dan dat zij had durven denken, dat Raffles zich al enige jaren verschool achter het mom van de rijke filantroop Lord Aberdeen.

Raffles had die avond gehoor gegeven aan een van zijn plotseling opkomende ingevingen, die hem soms tot urenlange zwerftochten door Londen dreven, schijnbaar helemaal zonder doel en waarbij hij vaak vergezeld werd door Brand, hoewel de beide mannen dikwijls in al die tijd geen tien woorden met elkaar spraken, verdiept als zij waren in hun eigen gedachten.

Soms leidden deze nachtelijke wandelingen tot onvoorziene avonturen, maar het gebeurde ook heel vaak, dat de beide vrienden terugkeerden, zoals zij gegaan waren, vermoeid maar zonder enige ervaring rijker.

Nu eens trok Lord Aberdeen er op uit zoals hij zich vertoonde aan zijn clubleden, dan weer vermomde hij zich op een manier, die de afgunst zou hebben gaande gemaakt van de beste acteurs en die al dikwijls de fijnste speurhonden van Scotland Yard tot wanhoop had gebracht.

Ditmaal was de Grote Onbekende gewoon John Raffles, zonder meer, een rijzig, slank gebouwd man, wiens gespierde gestalte verried dat maar weinig takken van sport hem vreemd waren, en dat hij nog altijd uitblonk op het

cricketveld, met scherp getekende geelaastrekken en doordringende grijze ogen, die soms als metaal konden glanzen.

Raffles was nu omstreeks veertig jaar maar men zou hem eerder gehouden hebben voor een jongeman van vijftientwintig.

Zijn bewegingen waren van een kachtachtige vlugheid, al zijn gebaren wezen op lichaamskracht, want door een voortdurende oefening had hij de jeugdige lenigheid weten te behouden.

Charles Brand was heel wat jonger dan zijn onafscheidelijke vriend. Hij had een zacht, ovaal gezicht, waarin twee grote blauwe ogen glansden, een overvloed van donkerblond haar en een teint die menig jong meisje hem zou hebben benijd.

Toch had hij echt niets verwijfde aan zich, en hoewel zijn gestalte tenger was, wees zij toch op een ijverige beoefening van veel soorten van sport.

De beide mannen hadden een ogenblik stil gestaan, en toen zij niets hoorden, richtten zij hun schreden haastig naar de kant van Waterloo Place.

Hier was nog heel wat drukte, hetwelk nog meer werd, toen de beide vrienden Trafalgar Square naderden, waar het er druk was van elkaar passerende auto's.

Maar toen Raffles en Brand de Northumberland Avenue uit waren gelopen, en het Victoria Embankment bereikten, werd de drukte al direkt veel minder, en hier op de brede Theemskade passeerden hen maar enkele auto's.

Toen zij de Charing-Crossbrug naderden, vroeg Brand:

— Wat zijn eigenlijk je plannen?

— Ik heb er helemaal geen, Charles. Ik vind, dat dit juist het aantrekkelijkste is van dergelijke wandelingen. Wij lopen maar op goed geluk en als er eens iets gebeurt, des te beter. We zullen de brug overgaan; op die manier komen we in het drukste gedeelte van Londen, waar overdag steeds zo'n ontzaglijke drukte is, de industriële wijk van de wereldstad.

Onder het spreken waren de beide vrienden de tamelijk smalle brug al

voor de helft over gestoken en een ogenblik later liepen zij in het hartje van het handeldrijvende, welvarende en werkzame Londen.

Zij volgden nog enige tijd de spoorlijn, die naar Waterloo Station gaat, een van de grootste stations van Londen, en sloegen toen links af.

Het was hier niet mogelijk de rivier te zien, die Londen in zijn hele breedte doorsnijdt, want de huizen, voor het merendeel pakhuizen, grensden onmiddellijk aan het water, en konden aan deze kant alleen bereikt worden door middel van vaartuigen.

Aan de kant van het water werden ook meestal de goederen ingeladen, en daarvoor waren hier en daar grote steigers gedeeltelijk over het water heen gebouwd, waar de vrachtschepen konden aanleggen om te worden uit- of ingeladen.

Het was nu al bijna één uur, en voorbijgangers waren in deze wijk, waar overdag zo hard gewerkt wordt, bijna niet meer te zien. Men ging in deze buurt vroeg naar bed.

Geruime tijd liepen de beide vrienden zwiggend naast elkaar verder, slechts nu en dan een opmerking wisselend.

Zij liepen nu in Commercial Road, een tamelijk brede straat, die met twee smalle zijstraten op de Theems uitloopt, maar zelden evenwijdig met de oever getrokken is.

Tenslotte bereikten beide mannen een grote open plek, dicht bij het water, waar een aantal kisten en kratten met zeildoek overdekt waren opgeslagen, in afwachting dat zij door vrachtauto's zouden worden weggehaald.

De maan was juist door de wolken heen gebroken en men kon in de verte het zilverachtig glanzende zien van de dunne ijskorst, waarmee de Theems hier en daar al gedurende enige dagen bedekt was, en die binnenkort, als de vorst bleef aanhouden, al gauw zo dik zou zijn, dat de scheepvaart onmogelijk zou worden gemaakt.

Langzaam wendden Raffles en Brand hun schreden naar de kade, die zich hier over een korte afstand langs het water uitstrekt en de rij van pakhuizen

onderbreekt, toen plotseling hun aandacht getroffen werd door een half gesmoorde gil, alsof die schreeuw werd geslaakt door iemand, die men met geweld de mond dicht houdt.

Dadelijk daarop klonk het geluid van een korte worsteling, gevolgd door een krakend splijten van het ijs en een plons van een lichaam in het water.

— Wat was dat? riep Brand verschrikt uit, terwijl hij stil stond en Raffles bij de arm greep.

— Het kwam van de kant van het water, antwoordde Raffles, die onbeweeglijk, een beetje voorover leunend, stilstond. Het klonk als de schreeuw van een mens in doodsnood.

— Ik hoor voetstappen, hernam Charles Brand.

— Er moet een misdaad gepleegd zijn, Charles, laten we ons voortmaken, antwoordde Raffles.

Zo snel zij konden, holden de beide mannen naar de kant van de rivier, en juist toen zij deze bereikten, hoorden zij het brommen van een motor, die gestart wordt, en dadelijk daarop 't dichtklappen van het portier van een auto, die zich in een straat, onzichtbaar voor de twee mannen, razendsnel wegreed.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, de wagen in te halen, en de twee vrienden hadden ook wel iets beters te doen.

Zij hadden een soort steiger bereikt, ongeveer een meter boven het water, en onmiddellijk zagen zij, dat het ijs daar ter plaatse gebroken was.

Een groot gat wees de plek aan, waar net een menselijk lichaam door het ijs was gegooid.

Zonder zich te bedenken, liet Raffles zich aan de rand van de steiger zakken, zodat zijn bovenlichaam over de rand heen boog en beval Brand op zachte toon:

— Houd mijn benen vast.

Terwijl de jongeman de benen van Raffles met kracht beetpakte, stak deze zijn hand en een gedeelte van zijn arm in het ijskoude water, en tastte rond in het wak.

Na enige ogenblikken slaakte hij een onderdrukte kreet van voldoening. Zijn hand had onder het ijs iets gegrepen,

dat scheen te bewegen en dat zwaar was, toen hij het te voorschijn trok.

Zijn vingers hadden het haar gegrepen van een man.

Toen hij het hoofd boven water had getrokken, zag hij dat het gezicht krampachtig vertrokken was en lijk-kleurig. De ogen leken al gebroken te zijn.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles het lichaam naar zich toe, totdat ook Brand, zich bukkend, de drenkeling kon vastgrijpen, waarna de beide vrienden er tenslotte in slaagden het lichaam op de steiger neer te leggen.

Met moeite onderdrukte Brand een kreet van afschuw en schrik. Uit de borst van de drenkeling stak het heft van een mes...

Wanneer de twee vrienden een ogenblik later gekomen waren, dan zou de ongelukkige bovendien zeker al verdronken zijn, en zover onder het ijs zijn weggeschoten, dat men hem onmogelijk nog had kunnen bereiken.

Raffles boog zich over de man heen en zei toen kortaf:

— Als wij ons haasten om hem te vervoeren naar een plek, waar wij hem kunnen verzorgen, dan is misschien nog niet alle hoop vervlogen. Help mij gauw hem weg te dragen. Wij zullen proberen een auto te krijgen.

— Maar waar moeten we met deze ongelukkige heen? vroeg Brand. Wij kunnen hem toch onmogelijk naar de Cromwell-Street vervoeren. Ik ken hier ook geen enkel ziekenhuis in de buurt.

— Wij zijn hier niet ver van de Victoriastreet, Charles, laten wij proberen hem naar het huis te brengen, dat ik daar bezit.

De twee vrienden tilden het zware, van water en bloed druipende lichaam op, en droegen het zo snel zij konden de zijstraat door naar de Commercial Road.

Het toeval was hen gunstig, want juist troffen zij daar een taxi, die stilstand voor een huis, waar de chauffeur juist zijn passagier had afgezet.

De man keek verschrikt naar het bewegingloze lichaam, naar het lijkbleke gezicht en naar het bloed, dat op de grond druppelde, en er was heel wat overredingskracht voor nodig, om hem te bewegen, de drie mannen te vervoeren.

Slechts de belofte van een grote fooi kon hem overhalen.

Raffles en Brand tilden de zwaargewonde behoedzaam in de auto, de jongeman ging naast de chauffeur zitten, en de wagen zette zich in beweging, om tien minuten later te stoppen voor een laag, eenvoudig hoekhuis in de Victoriastreet, waarvan Raffles de twee benedenverdiepingen bewoonde, wanneer hij, onder het mom van de ontdekkingsreiziger Brown, in Londen was.

Brand sprong uit de wagen en deed de huisdeur open met de sleutel die Raffles hem had gegeven.

Deze droeg, door de chauffeur geholpen, het lichaam van de gewonde binnenshuis, waar het voorlopig op een der eikenhouten banken van de hall werd neergelegd.

De chauffeur, blij dat hij van zijn vrachtje af was, nam zijn grote fooi in ontvangst en verdween met zijn auto.

In allerijl werd de zwaargewonde man naar een van de kamers gedragen, waar een breed bed stond, uitgekleed en op het bed neergelegd.

En nu pas, in het licht van de elektrische lamp, zagen Raffles en Brand iets, dat tot dusver aan hun aandacht was ontgaan.

Aan de greep van de dolk zat een klein stukje karton, en daarop stonden duidelijk, hoewel zij door het water al half uitgewist waren, drie letters te lezen, met rode inkt geschreven.

Het waren de hoofdletters G.G.S.

HOOFDSTUK II.

HET VERHAAL VAN DE GEWONDE

Alvorens zich af te pijnigen over de betekenis van deze drie geheimzinnige letters, wijdden Raffles en Brand al hun aandacht aan de ongelukkige, die daar doodsbleek op bed lag.

Het was een man van ongeveer vijfenveertig jaar, ofschoon zijn haar al helemaal grijs was.

Zijn gezicht was regelmatig gevormd, en de bovenlip was overschaduwde door een kort geknipte snor. De tanden waren volkomen gaaf, de kin was vierkant en krachtig en de wenkbrauwen zwart en borstelig.

Brand wist dat er in een van de kamers van het huis een uitstekend voorzien huisapoteek was, en hij haastte zich, na eerst enige rubber waterzakken met heet water te hebben gevuld, om deze aan de voeten en in de rug van de ijskoude drenkeling te leggen, deze te gaan halen, terwijl Raffles zich klaar maakte, de zware wond van de man te onderzoeken.

Het mes werd voorzichtig uit de wond getrokken, het bloed werd gestelpt, waarna Raffles de wond verbond met de bekwaamheid van een volleerd arts, maar niet dan nadat hij haar met de grootste zorg had gedesinfecteerd.

De man lag nu helemaal onbeweeglijk; het bloedverlies scheen hem volkomen te hebben uitgeput.

Voorzichtig wreven Raffles en Brand de verkleumde ledematen, waarna de patiënt met dekens werd toegedekt, terwijl Raffles, niet zonder moeite, hem iets van een opwekkende drank tussen de opeengeklemdde tanden goot.

En nu zaten de beide vrienden tegenover elkaar voor het bed, en keken elkaar zwijsend aan.

Brand had het stukje karton gepakt en zei nu peinzend:

— Wat kunnen die drie letters wel te betekenen hebben?

Raffles keek hem glimlachend aan, en zei:

— Ik benijd je optimisme, Charles! Je schijnt helemaal vergeten te zijn, dat wij een paar keer te maken gehad hebben met het genootschap, waarvan de drie letters de initialen zijn en dat op een manier, die mij minder spoedig uit het geheugen schijnt te gaan dan jou!

— Het Genootschap van de Gouden Sleutel! riep Brand opgewonden uit.

— Natuurlijk, wat anders? zei Raffles. Het is juist iets voor deze allerge-

vaarlijkste bende, om zich op deze manier te wreken, als afschrikwekkend voorbeeld voor anderen.

— Dus, dan zou deze man lid zijn geweest van de bende?

— Dat is waarschijnlijk. Misschien geven de kleren van de man ons enig aanknopingspunt; kijk eens of je er iets in kunt vinden!

Brand stond op, liep naar de stoel toe, waar de drijfnatte kleren op waren neergelegd en begon de zakken te onderzoeken.

Hij haalde er een portemonnaie uit, die ongeveer anderhalf pond in zilvergeld bevatte, een stompje potlood, een paar voorwerpen, die direkt de aandacht trokken van Raffles, omdat ze merkwaardig veel leken op inbrekerswerktuigen, en tenslotte een portefeuille van imitatieleer, erg versleten, en waarin enige papieren zaten, merendeels brieven, die al bijna onleesbaar waren geworden door de werking van het water.

Raffles had intussen de handen van de man bekeken.

Hij droeg maar één ring, een gouden bandje, dat heel nauw om de rechtermiddelvinger sloot.

— De man is getrouwd, en dat al geruime tijd, zei Raffles. Hij draagt deze ring al heel lang, want het vlees van de vinger er naast, is rondom de ring opgezet, zo is deze ring hem gaan knellen in de loop der jaren. Het geeft ons echter weinig aanwijzingen omtrent zijn identiteit, en wij zullen moeten wachten tot wij die uit zijn eigen mond horen.

— Als hij tenminste blijft leven, Edward.

— Dat zal hij zeker, wanneer zich tenminste geen complicaties voordoen, en wanneer de wondkoorts wegblijft.

— Maar als hij werkelijk lid van die vreselijke bende is, die dus nog altijd niet schijnt uitgestorven te zijn, en hij geneest, dan zal hij toch zeker niet zijn identiteit verraden.

— Misschien niet, maar als alle gevoel van dankbaarheid in hem niet dood is, dan zal hij het wel doen, wanneer wij het hem vragen. Trouwens, ik geloof niet, dat deze man veel redenen

heeft om die lui te sparen, die hem hebben willen vermoorden!

— Denk je dat hij nog lang in deze toestand van bewusteloosheid zal blijven?

— Wanneer hij de nacht rustig doorbrengt, en wij geven hem op geregelde tijden het versterkende middel in, dan kan hij in de loop van de ochtend al in staat zijn te praten.

— Maar als de schurken er achter komen, dat hij nog leeft, dan zullen zij beginnen weer opnieuw jacht op hem te maken en niet rusten voor zij zich opnieuw maar dan goed gewroken hebben.

— Dan zullen wij hem zolang het nodig is voor dood laten doorgaan! antwoordde Raffles op vaste toon. Je weet dat ik nog altijd wat te vereffenen heb met het genootschap, waarvan mijn doodsvijand Dr Fox de leider was.

Brand huiverde.

In gedachten doorleefde hij weer alles, wat er enige jaren gebeurd was, en waarbij het Genootschap van de Gouden Sleutel een rol speelde.

Hij herinnerde zich als de dag van gisteren het ogenblik, waarop Raffles te staan kwam tegenover Professor Shydrift, die het leven liet, toen hij probeerde Raffles uit de mand van een luchtballon te gooien.

Na Shydrift was het Professor Nicholson geweest, die hem opvolgde en die de strijd aanbod met de Grote Onbekende, een worsteling, die eindigde met de dood van de drievoudige moordenaar aan de galg.

De derde chef van het genootschap was Dr Fox geweest, en nog vers lag Brand alles in het geheugen, wat er met deze geniale schurk was geschied, een man, die zijn beide voorgangers nog in duivelse list had overtroffen. Met eigen hand had de chauffeur Henderson de bandiet, juist toen deze op het punt stond, Raffles te vermoorden, gedood. Nog zag Brand het voor zich, hoe de reusachtige chauffeur met een werpspies, snel van een wapenrek gerukt, de moordenaar als het ware aan de houten wand vastnagelde, in het houten huis, waar deze laatste, tragische wor-

steling plaats vond.

Hij had dus reden genoeg tot huiveren, toen Raffles de naam noemde van het misdadigers-genootschap, en van de man, die gedurende vele maanden aan het hoofd van deze bende had gestaan, die haar werkzaamheden niet alleen tot Londen bepaalde, maar waarbij, talrijke grote en kleine benden in de verschillende hoofdsteden in de wereld waren aangesloten.

Sedert geruime tijd had Raffles niets van het genootschap gehoord.

En nu werden de beide mannen weer plotseling geplaatst tegenover het genootschap, en als zij soms aan het bestaan er van getwijfeld mochten hebben, dan zouden de drie letters op het kleine stukje karton hen wel anders hebben geleerd.

Wie echter op dit ogenblik de leider was van het genootschap, dat zouden zij geen van beiden hebben kunnen zeggen, maar het was wel zo goed als zeker, dat de bewusteloze man, die daar zwaar gewond op bed lag, het wist, en misschien zou hij het hun willen vertellen.

Enige tijd keek Brand zwijgend voor zich uit, en toen zei hij:

— Hoe wil je die benedeleden laten geloven, dat hij inderdaad hun slachtoffer is geworden?

— Heel gewoon; zij moeten wel geloven, dat zij hem gedood hebben, als zij naderhand niets meer van hem horen. Zij zullen natuurlijk de kranten doorlezen, en als zij daarin niets vermeld vinden van het ophalen van een lijk, met een dolk in de borst, dan zullen zij wel tot de conclusie komen, dat hun slachtoffer onder het ijs is geschoven en op de bodem van de Theems ligt. En nu kunnen wij niet beter doen, Charles, dan naar bed te gaan. Ik zal hier in de kamer een veldbed opslaan; je weet dat ik licht slaap, en ik zal de ongelukkige kunnen bijstaan, zodra hij enig teken van leven geeft.

Daar er in het huis in de Victoria-Street steeds een kleine voorraad geconserveerde levensmiddelen aanwezig was, konden de twee mannen een heel eenvoudig souper gebruiken, waarbij echter het brood ontbrak, waarna zij

naar bed gingen, Brand in een van de slaapkamers op de eerste verdieping, Raffles op de matras, die hij gewoon in een hoek van het vertrek had neergelegd, waar de zwaargewonde man nu in een tamelijk rustige slaap lag, slechts nu en dan onderbroken door een zacht gekreun, dat Raffles steeds deed wakker schrikken.

Twee keer stond Raffles die nacht op, om de gewonde zijn medicijnen toe te dienen, en naar het verband te zien.

De koorts was gelukkig niet of weinig toegenomen, en wanneer zich geen onvoorziene complicaties voordeden, had Raffles goede hoop, dat hij de onbekende zou kunnen redden en dat zelfs binnen korte tijd.

De volgende ochtend was Brand vroeg bij de hand, om, gebruik makende van de onderaardse tunnel, die het huis in de Victoria-Street verbond met de geheime werkplaats onder de tuin achter het huis in de Cromwell-Street, ten eerste James Henderson te gaan waarschuwen, die misschien erg ongerust zou zijn over de onverklaarbare afwezigheid van zijn meester, en daarna langs dezelfde weg terug te keren met een mandje levensmiddelen; melk, vers brood en andere onontbeerlijke zaken.

Op deze manier zou het erg gemakkelijk zijn, de aanwezigheid van de drie mannen in het huis geheim te houden, temeer, daar de bewoners van de bovenverdiepingen beschikten over een afzonderlijke ingang.

Zij waren er trouwens aan gewend, dat de zogenaamde ontdekkingsreiziger Brown even onverwacht kwam opdagen als hij weer verdween, soms na een paar dagen, soms pas na een week of langer.

Door de onderaardse tunnel, die bijna in een volmaakt rechte lijn onder de grond doorliep, en die voor het allergrootste gedeelte al eeuwen geleden, om onbekende redenen, gegraven werd, liep met grote snelheid een klein, eigenaardig gevormd wagentje van stalen buizen, met twee zadels van elkaar gescheiden door een soort houten bak, waarin men allerlei zaken en desnoods ook nog een derde passagier vervoeren kon.

Dit wagentje had maar twee wielen achter elkaar, zodat er maar één enkele rail nodig was, omdat het in evenwicht werd gehouden door de werking van een gyroscoop, een snel rondwentelende, zware schijf, die werkte als een grote tol.

Het werd elektrisch voortbewogen en kon gemakkelijk een snelheid van negentig kilometer per uur bereiken, waardoor het mogelijk was de afstand, die de beide huizen scheidde, in iets meer dan vijf minuten af te leggen.

Toen Brand met zijn kleine voorraad levensmiddelen het vertrek binnenkwam, waar Raffles de nacht in gezelschap van de gewonde had doorgebracht, legde de Grote Onbekende waarschuwend de vinger op de lippen en zei fluisterend:

— Stil! Hij slaapt rustig; ik geloof dat zijn toestand aanzienlijk verbeterd is. De wond laat zich goed aanzien, maar het zou met de man heel anders zijn gelopen, als de dolk niet was afgestuit op het borstbeen.

Brand verliet de kamer, ging naar de keuken en was daar al gauw bezig met de werkzaamheden, die van hem verlangd waren: het bakken van eieren met ham, het snijden van brood en andere zaken voor het eenvoudige ontbijt.

Hij zette dit klaar in de kleine eetkamer, waarvan het raam uitzicht gaf op een tuin, die niet al te goed onderhouden was; een ogenblik later kwam Raffles binnen.

De beide vrienden spraken weinig anders dan over de zaak, die hen op dit ogenblik zo sterk bezig hield, het feit, dat het Genootschap van de Gouden Sleutel weer opnieuw tekenen van leven had gegeven.

Zij waren uiterst nieuwsgierig, te weten, wie nu aan het hoofd van dit genootschap stond, en 't toeval zou hen nu misschien tegemoet komen.

En dat was goed, want Raffles begreep, dat het in een stad als Londen bijna onmogelijk was, zonder enig punt van uitgang onderzoek te doen naar de mannen, die op dit ogenblik aan het hoofd van de bende stonden.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen de beide vrienden weer naar de ziekenkamer gingen.

De gewonde man was blijkbaar net wakker geworden, en lag nu met wijdgeopende ogen naar de zoldering te staren.

Op het gerucht, dat de voorzichtig geopende deur maakte, wendde hij langzaam en niet zonder moeite het hoofd.

Met een enkele oogopslag had Raffles gezien, dat de toestand van de man, die hij gered had, aanmerkelijk was vooruit gegaan, ofschoon het zeker nodig zou zijn hem nog minstens een week het bed te doen houden om de diepe vleeswond gelegenheid te geven, zich te sluiten.

— Waar ben ik? En wie bent u? vroeg de gewonde op zwakke toon, maar toch met duidelijke stem.

— U hebt van ons niets te vrezen, vriend! antwoordde Raffles vriendelijk. U bent aan doodsgevaar ontsnapt en dan ken ik geen vijanden!

— Dus, u was het, die...

— Ja, wij hebben u uit het water van de Theems gehaald, juist toen u op het punt stond onder het ijs te verdwijnen, antwoordde Brand, die ook dichterbij was gekomen.

Een trek van ontroering vloog over het gezicht van de gewonde en hij probeerde zijn hand op te lichten, om deze Raffles toe te steken.

Maar deze zei haastig:

— U mag u beslist niet bewegen! Daarvoor bent u nog te zwak, ofschoon ik tot mijn vreugde zie, dat het al heel wat beter met u gesteld is dan gisteren.

— U hebt mijn leven gered, ik zal u eeuwig dankbaar blijven! zei de gewonde op doffe toon. Hebt u dus alles gezien, wat er aan de Theemskade is gebeurd?

— Nee, daarvoor was het te donker en te ver af.

Met een krampachtige beweging balde de gewonde de vuisten en siste tussen de tanden:

— Ik zal dus misschien nooit weten, wie mij heeft willen vermoorden.

— U hebt dus zelf uw aanvallers niet herkend? vroeg Brand verbaasd.

— Daarvoor gebeurde alles te onver-

wachts! antwoordde de man.

Maar Raffles was op een kleine tafel toe gelopen, waarop hij de dolk had neergelegd, waaraan nog steeds het kaartje met de drie letters hing, en liep weer naar het bed.

— Nu zult u beter weten wie uw aanvallers waren! zei hij op ernstige toon.

De gewonde wierp een blik op de half uitgewiste letters, slaakte een gesmoorde kreet van afschuw en woede en zei:

— Dus ook dat nog! Ik had het moeten weten! O, die ellendelingen! Het was dus niet genoeg, dat zij...

Hij voltooide de zin niet, maar liet zich achterover in de kussens vallen, met een trek van verachting en van woeste wraakzucht op zijn bleke gezicht.

Toen boog Raffles zich naar voren, legde even zijn hand op het hoofd van de gewonde, en begon ernstig:

— Wij denken er niet aan, ons te willen mengen in uw persoonlijke aangelegenheden. Maar wij willen u niet verzwijgen, dat wij verbitterde vijanden zijn van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan gisteren nog enige leden wraak op u wilden nemen. En daarom vraag ik u ronduit of u ons wilt vertellen, wat u van de bende weet, wie nu aan haar hoofd staat, en ook waardoor u zich de wraak van het genootschap op de hals hebt gehaald.

De gewonde gaf niet direkt antwoord. Hij scheen enige moeite te hebben zijn gedachten te verzamelen.

Toen vroeg hij zwak en met achterdocht in zijn stem:

— Bent u... van de politie?

— Wees gerust, daarvan is geen sprake! antwoordde Raffles glimlachend. U zult misschien vlug horen wie ik wel ben, maar met de politie hebben wij werkelijk niets te maken, althans niet in de zin, die men doorgaans aan dat woord hecht!

— Als dat zo is, zult u ook alles horen! riep de gewonde woest uit.

En toen begon de man zacht, zonder stemverheffing, en met starende blik zijn verhaal:

— Ik was al enige maanden lid van het genootschap. De redenen waarom

ik toetrad, zullen u welnig interesseren. Ik wil mijzelf echt niet beter voordoen dan ik ben. Ik ben ruw en hard geworden door het leven, maar toch kreeg ik snel genoeg van de bloedige methodes van het genootschap, waarbij ik mij had aangesloten. Te laat zag ik in, dat ik mij niet meer kon losmaken; een vreselijke eed hield mij vast. Maar er zou nog iets ergers gebeuren! Ik heb een dochter...

De stem van de man had een heel andere klank gekregen, toen hij deze laatste woorden uitsprak.

Er lag een zachtheid in, die zonderling afstak bij zijn ruw uiterlijk.

Hij keek enige tijd in gedachten voor zich, terwijl Raffles en Brand onbeweeglijk, en zonder hem in de rede te vallen, toeluisterden, en ging toen verder:

— Ik vergat u nog mijn naam te noemen. Ik heb nu geen reden meer die te verzwijgen, ik heet Hall, Norman Hall. Ik heb een dochter, een schat, mijnheer, nauwelijks zeventien jaar, en altijd heb ik van haar gehouden als mijn oogappel. Ellen is mijn enig kind, en daar zij haar moeder al vroeg verloor, ben ik altijd alles voor haar geweest, maar zij was het nog veel meer voor mij. Voor haar was het in zekere zin, dat ik het besluit nam tot het genootschap toe te treden... mijn lieveling heeft nooit geweten, wat haar vader was, tot de allerlaatste dagen, helaas! Toen zag de chef haar, mijnheer!

— De aanvoerder van het genootschap?

— Ja, kapitein Erle Wilson.

— Is hij kapitein? vroeg Raffles verwonderd.

De gewonde haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik weet niet of hij ooit gevaren heeft, maar in ieder geval laat hij zich kapitein noemen.

— Dan schijnt dus de kwaliteit van de bende er niet op vooruit gegaan te zijn, zei Raffles glimlachend. Er hebben twee echte professoren en een even echte dokter aan het hoofd gestaan van het genootschap, en eens is bijna een authentieke Franse markies er in geslaagd, het leiderschap over de bende

te veroveren. Vandaar tot een kapitein, al is het er een van de grote vaart, is een grote stap.

De gewonde had zijn hoofd omgedraaid en staarde Raffles verschrikt aan.

Toen vroeg hij:

— Wie bent u toch, mijnheer, dat u

dit weet? Er zijn maar heel weinigen, die kennis dragen van deze omstandigheid, behalve de leden van de bende zelf.

— Wij zijn geen lid, antwoordde Raffles, en toch weten wij het heel nauwkeurig, Hall. Maar ga nu verder met uw verhaal.

HOOFDSTUK III.

DE WRAAK VAN HET GENOOTSCHAP

Hall ging verder:

— Ik wil niet proberen, mijnheer, u een beschrijving te geven van de chef, van kapitein Wilson. Als u weet wie de vorige chefs geweest zijn, dan zult u mij beter kunnen begrijpen, als ik u zeg, dat hij hen alle drie nog in wreedheid, misschien ook wel in list overtreft. Hij is een duivel in mensengedaante, hij schrikt voor niets terug en al zijn luitenanten en zijn soldaten, zo noemt hij ons, beven voor hem. Welnu, niet lang geleden zag de schurk stomtoevallig mijn kind, en zijn lage lusten ontwaakten onmiddellijk. Alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was, stelde de ellendeling mij voor, hem mijn dochter tot minnares te geven. Natuurlijk weigerde ik woedend en verontwaardigd, en eerst scheen de schurk zich te verbazen. Toen echter maakte zijn verbazing plaats voor woede, en hij herinnerde mij, wel te weten wat ik deed en hem niet ongehoorzaam te zijn. Ik had toen al moeten begrijpen, wat het woord « ongehoorzaam » in de mond van die man betekende. Het betekende mijn doodvonnis, mijnheer. Ik hield mijn dochter zorgvuldig buiten zijn bereik; ik sloot haar op, ik bewaakte haar, want ik was bang, dat zelfs de blik uit zijn ogen haar zou kunnen besmeuren.

Vermoeld moest Hall even zwijgen, en enige tijd bleef het stil in de kamer. Toen hernam de gewonde:

— De rest kan ik u in een paar woorden vertellen, mijnheer. Wilson liet mij nogmaals bij zich komen, dreigde mij, hield mij de gevolgen voor ogen, als ik hem mijn dochter niet afstond, en toen ik hardnekkig bleef, liet hij mij gaan met een blik, die ik nooit zal vergeten, en een lachje, dat mij nog in de oren klinkt. Dat was een paar dagen geleden. Daarna werd een zogenaamd « concilie » gehouden, zoals zij het noemden, een geheime bijeenkomst van de zeven leden van de zogenaamde Bloedraad. Daarin werd mijn proces gevoerd; ik moest mij verdedigen; ik werd beschuldigd van ongehoorzaamheid jegens de chef in persoon en vogelvrij verklaard. En nu weet ik wat dat betekent. Zij hebben mij waarschijnlijk voortdurend in het geheim gevolgd en toen zij hun kans schoon zagen, laat in de nacht, hebben zij het vonnis van de Bloedraad voltrokken.

— Wat deedt u daar zo laat in de nacht op die eenzame plek, Hall?

— Ik woonde daar in de buurt, mijnheer.

— Maar was men dan niet bang, dat nu u toch wist, dat aan uw leven ieder ogenblik een einde kon worden gemaakt, je de politie op de hoogte zou gaan brengen?

— Als ik dat had willen doen, mijnheer, zouden zij het mij wel hebben weten te beletten, dat weet ik zeker, antwoordde Hall.

Hij had de ogen opnieuw gesloten, maar plotseling opende hij ze weer, staarde verwilderd om zich heen en riep uit:

— Wat zou er van mijn kind geworden zijn? Zij moet dodelijk ongerust zijn, zij was helemaal alleen. Als haar maar niets overkomen is.

De ongelukkige man beefde over al zijn leden en er lag een uitdrukking van waanzinnige angst in zijn ogen.

Hij wrong de handen en een ogenblik scheen het, alsof hij zich wilde oprichten en uit het bed springen, opgezweept door de angst voor zijn kind, dat nu misschien in groot gevaar verkeerde.

Maar Raffles was direkt bij hem en zei, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van de man liet rusten:

— Wees gerust, Hall, een van ons beiden zal onmiddellijk naar uw woning gaan en uw dochter hier heen brengen; over een uur zult u haar zien.

De ogen van de gewonde schoten vol tranen en zenuwachtig tastte zijn hand naar die van Raffles.

Toen zei hij op hese toon:

— Ik dank u. Wanneer ik genezen ben, hoop ik u dit te kunnen vergelden.

— Daar spreken wij niet over, Hall, antwoordde Raffles. Zeg mij nu waar u woont.

— In de Camden-Street, mijnheer, boven een kleine uitdragerij op de hoek van de enige zijstraat, een doodlopend slop, en op de bovenste verdieping; het is een heel oud huis, en in de gevel is een steen aangebracht met het jaartal vijftienhonderd negenenveertig.

— Deze beschrijving is ruimschoots voldoende; wij zullen dadelijk uw dochter laten halen!

Raffles nam Brand terzijde, zei zacht enige woorden tot hem, en gaf hem enige instructies met betrekking tot de behandeling van de gewonde.

En terwijl Brand bij het bed ging zitten, greep Raffles haastig zijn hoed, trok zijn zware duffelse jas aan en verliet het huis door de deur in de zijstraat.

Hij had gauw een taxi gevonden, en gaf de chauffeur de naam van de Camden-Street op.

Na een rit van ruim een kwartier

stond de auto stil aan het begin van een smalle, heel oude straat, met bultige kelen, en die blijkbaar bewoond werd door de laagste volksklasse. Camden Town, de buurt, waarin deze straat ligt, is altijd een achterbuurt geweest.

Raffles stapte uit en zei tegen de chauffeur:

— Wacht mij hier, ik moet in het huis daarginds zijn.

Want al uit de verte had Raffles de zijstraat ontdekt, en op de hoek daarvan de uitdragerij, waarover Hall gesproken had.

Hij liep de straat in en stapte de uitdragerswinkel binnen, waar een oude man hem tegemoet kwam met de vraag wat er van zijn dienst was.

— Woont in dit huis een man, die Hall heet? vroeg Raffles.

— Die woont hier, mijnheer, antwoordde de man. U moet dan echter de deur binnen gaan in de steeg.

Raffles knikte de man zwijgend toe, ging de winkel weer uit en stond het volgende ogenblik voor een smalle, verveloze deur, wijddopen, zoals in deze buurt gewoonte scheen te zijn, en die toegang gaf tot een smal portaal, waar de reeks van trappen begon, die naar de verschillende verdiepingen liepen.

Er kwam een meisje met een kan in de hand juist de onderste trap af, en Raffles vroeg haar op vriendelijke toon:

— Kleine meid, kun je mij ook zeggen of Miss Ellen Hall hier woont?

— Ja, mijnheer, Miss Ellen woont vijf hoog, maar zij is op het ogenblik niet thuis!

— Is zij al lang geleden de deur uit gegaan? vroeg Raffles, getroffen door deze paar woorden.

— Zeker, al héél vroeg, mijnheer, zij ging met een man weg!

— Heb je dat zelf niet gezien, mijn kind?

— Ja, ik stond aan de deur, en Miss Ellen zwaalde nog.

— Ken je die man met wie zij uitging?

— Nee, ik had hem nog nooit gezien.

— Maar Miss Ellen scheen hem toch goed te kennen?

— Dat weet ik niet, mijnheer! Ik denk het wel. Hij had een briefje bij zich toen hij kwam, en dat gaf hij aan mijn zusje, en hij vroeg haar, of zij dat aan Miss Hall wilde geven. Zij was juist opgestaan en zij scheen erg ongerust te zijn, omdat haar vader nog niet was thuisgekomen. Maar toen zij het briefje kreeg, scheen haar dat volkomen gerust te stellen, want zij lachte, zij kleedde zich gauw aan en toen ging zij weg met de man, die hier beneden op haar had staan wachten!

— Ik kom dus te laat! bromde Raffles tussen de tanden. Hier steekt natuurlijk wat achter; zij hebben het arme meisje weggelokt.

Zonder te wachten, klom hij snel naar de bovenste verdieping.

Op het portaal zag hij twee deuren, op een waarvan met zwarte verf de naam Palmer was geschilderd.

— Dan is het natuurlijk de andere deur! mompelde Raffles bij zichzelf.

Hij bedacht zich geen ogenblik, haalde een bos lopers te voorschijn en in enkele sekonden had hij het slot van de deur weten te openen.

Maar juist toen hij naar binnen wilde stappen, voelde hij een hand op zijn schouder en een stem vroeg op een bijna dreigende toon:

— Wat moet dat betekenen? Wat zoekt u hier?

Raffles wendde zich om en keek in het schrandere gezicht van een nog jonge man, flink gebouwd, en met heldere bruine ogen.

Raffles keek hem een ogenblik zwijgend aan en vroeg toen:

— Met wie heb ik de eer?

— Ik woon aan de overkant van het portaal, ik ben Dick Palmer. En wilt u mij nu antwoord geven op mijn vraag? Zeg mij, wat u het recht geeft, met geweld de woning van Ellen, ik meen van Miss Hall binnen te dringen?

Even plooide een glimlach de dunne lippen van de Grote Onbekende.

De bloes op de wangen van de jongeman, evenmin als het noemen van de voornaam van het jonge meisje, was hem niet ontgaan.

— Ik moest hier beslist zijn, ant-

woordde hij droogjes.

— Maar Miss Ellen is niet thuis.

— Dat weet ik.

— Haar deur was gesloten.

— En ik heb die deur geopend, met een looper, zoals u ziet.

— Dat is de brutaliteit ten top gedreven. Wilt u mij nu zeggen, wat u hier komt zoeken? riep Palmer nijdig uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Palmer; wanneer u mij het plezier wilt doen, mee naar binnen te gaan, dan zult u zich persoonlijk kunnen overtuigen, dat ik niets kwaads in de zin heb, integendeel.

Nog aarzelend en blijkbaar verbaasd, volgde de jongeman de vreemde bezoeker.

Toen zij beiden binnen waren, sloot Raffles de deur, keek de jongeman nogmaals aandachtig aan, en merkte toen glimlachend op:

— U stelt zeker veel belang in Miss Ellen Hall?

— Ik heb geen reden om het te ontkennen, mijnheer, antwoordde de jongeman. Wij zijn sedert enige maanden buren, en...

— En goede buurtschap leidt al gauw tot goede kameraadschap, vulde Raffles de zin aan. Ik geloof, dat ik genoeg weet, mijnheer Palmer. Natuurlijk vindt u mijn optreden onbegrijpelijk, brutaal en verdacht, maar misschien denkt u daar anders over, wanneer ik u zeg, dat ik heel bang ben voor het lot van het jonge meisje, dat zo sterk uw belangstelling heeft.

Dick Palmer verbleekte en vroeg stotterend:

— Wat bedoelt u met die woorden? Loopt Miss Ellen in een of ander opzicht gevaar?

Raffles had zijn scherpe blikken vlug door het eenvoudige vertrek laten dwalen, en al gauw was zijn oog gevallen op een verfrommeld stukje papier, dat in de kolenbak lag.

Hij nam het er uit, vouwde het open, las snel de inhoud en stak toen het papertje de jongeman toe, die verbaasd en ongerust toekeek.

— Lees dat eens! zei Raffles op zachte toon.

Dick Palmer had het briefje aangenomen en las nu de volgende woorden:

« Lieve Ellen! Er is mij vannacht » een ongeluk overkomen en ik lig ge- » wond in het huis van mijn vriend. Volg » de man, die je dit briefje geeft en die » je naar mij toe zal brengen.

» Je vader. »

— Wat heeft dat te betekenen? riep Palmer uit.

— Dat betekent, mijnheer Palmer, dat Ellen Hall het slachtoffer is geworden, of zal worden van een laaghartige aanslag, wanneer er niet heel gauw de nodige maatregelen worden genomen. Het betekent dat zij ontvoerd is met een doel dat ik niet nader uiteen behoef te zetten, antwoordde Raffles op ernstige toon.

HOOFDSTUK IV.

IN DE HANDEN VAN EEN SCHURK

Als versteend bleef Dick Palmer met het briefje in de handen Raffles aanstaren.

Al het bloed was uit zijn gezicht weggestroomd.

Toen barstte hij uit, terwijl zijn forse hand de arm van Raffles greep en zijn vingers hem in het vlees nepen:

— Zeg mij, in 's hemelsnaam, wat u bedoelt, mijnheer. Ik weet niet wie u bent, maar u blijkt op de hoogte te zijn van de levensomstandigheden van het meisje dat ik lief heb. Ja, ik hoef het tegenover niemand te verzwijgen, ik houd dolveel van Ellen. Martel me niet langer, zeg mij wat er met haar gebeurd is.

— Blijf kalm, vriend, maande Raffles hem op dringende toon aan. Alles zal u gauw duidelijk worden. U zult een naar bericht moeten horen, wees dus sterk. Zeg mij eens, kent u het handschrift van de vader van Ellen?

— Ik heb wel eens een briefje van hem ontvangen.

— Is dat zijn hand? hernam Raffles op het vodje papier wijzend, dat Palmer nog altijd in de trillende vingers hield.

— Ik weet het niet, het schemert mij voor de ogen, ik geloof het bijna wel.

— En toch is het onmogelijk, het briefje is vals, riep Raffles met kracht uit. Hall kan deze woorden onmogelijk geschreven hebben, want hij ligt zwaar gewond in mijn woning, hij zou zelfs

geen kruisje kunnen zetten.

Palmer greep naar zijn hoofd en stamelde:

— Het is mij alsof ik droom, ik begrijp niet... Wat is er dan met Hall gebeurd?

— Antwoord mij op deze vraag: Kent u Hall en weet u wie hij is?

— Ik zag hem herhaaldelijk in zijn woning of op het portaal. Ik weet echter niet wie hij is, maar wat scheelt mij dat? Ik houd dolveel van zijn dochter; wat kan het mij schelen, wie haar vader is?

Raffles scheen een ogenblik te twifelen, maar greep toen Palmer plotseeling bij de arm en trok hem met zich mee de kamer uit.

— Kom mee, zei hij, wij hebben geen ogenblik te verliezen; misschien komen wij nog bijtijds. Kunt u meegaan naar Hall?

— Dacht u dat ik de moed en de kracht zou hebben, om rustig aan mijn werk te blijven, mijnheer? riep Palmer uit. Al zou u mij vragen om u naar het einde van de wereld te volgen, dan zou ik het doen.

— Kom dan.

Raffles had de deur weer gesloten.

Het briefje had hij in zijn zak laten glijden.

Haastig daalden de beide mannen de trappen af, bereikten de steeg, renden de Camden Street uit en vonden daar de auto.

Raffles liet de jongeman instappen en riep de chauffeur toe:

— Rijd onmiddellijk weer naar de Victoria-Street en stop bij het gebouw van de Midland-Bank. Een goede fooi, als u er binnen het kwartier bent.

Zodra de auto zich in beweging had gezet, ging Raffles verder:

— Luister Palmer. Er is geen twijfel mogelijk of Ellen Hall is ontvoerd, door middel van het briefje, dat ik nu in mijn zak heb!

— Door wie? riep Palmer woest.

— Door een man, die de vijand is van haar vader! Het spijt mij, Palmer, maar het zal toch onmogelijk voor u verborgen kunnen blijven, als u Hall te zien krijgt en als u ons wilt helpen Ellen weer te bevrijden. En daarom wil ik u het nu al vertellen; de rampzalige man was lid van een wijd vertakte misdadigersbende en omdat hij zich verzet had tegen de bevelen van zijn chef, pleegde men in de afgelopen nacht een moord-aanslag op hem. Het toeval wilde, dat een vriend van mij en ik zelf op die plek waren, en wij slaagden er in, hem nog levend uit het water van de Theems te halen en in veiligheid te brengen.

Palmer leunde met gesloten ogen en doodsbleek achterover in de kussens van de auto.

Toen kwam het over zijn lippen:

— Ik was al bang. De laatste weken groeide mijn achterdocht jegens Hall; ik vond zijn levenswijze vreemd. Hij scheen geen vaste werkkring te hebben en toch hadden hij en zijn dochter steeds te eten, en schenen zij geen zorgen te kennen! Hij was een ruw, stilzwijgend, eenzellig man. Een misdadiger dus, lid van een bende, en toch, mijnheer, ik kan onmogelijk Ellen laten schieten. In ieder geval zweer ik u, dat zij niets af weet van de levenswandel van haar vader, dat zij fatsoenlijk en onschuldig is.

— Daarvan ben ik vast overtuigd! zei Raffles eenvoudig.

— Voor die woorden dank ik u, mijnheer! riep Palmer dankbaar. Maar zeg mij nu, waarom u op het idee bent gekomen, dat men mijn meisje ontvoerd heeft!

— De man zelf had mij zijn adres gegeven en ik had beloofd direkt zijn dochter te gaan halen en aan zijn bed te brengen. Toen hoorde ik van een buurmeisje, dat zij al om acht uur met een onbekende man was vertrokken, na ontvangst van een briefje, dat hij bracht. Mijn achterdocht spoorde mij aan een onderzoek naar dat papiertje in te stellen, en u ziet, dat ik geen ongelijk had.

— Maar waardoor had Hall zich dan toch de wraak op de hals gehaald van de schurken, die hem wilden vermoorden?

— Omdat hij geweigerd had zijn enig kind over te leveren aan de bendeleider.

— Dus, die man zou het geweest zijn, die haar heeft ontvoerd?

— Hij deed het niet zelf, want zij kent hem, hij stuurde waarschijnlijk een handlanger!

— En u denkt...

— Ik denk, dat die bandiet het niets vermoedende meisje naar het huis van de bendechef heeft gebracht!

Palmer gaf een wilde schreeuw en plotseling barstte hij uit in een hartverscheurend snikken, dat zijn ganse, sterke lichaam deed schokken.

Raffles liet de vrije teugel aan de smart van de jongeman, en toen het snikken bedaarde, zei hij:

— Wij moeten nog niet iedere hoop opgeven. Uit de mond van Hall wil ik nu de verblijfplaats te weten komen van de bandiet, en ik bezweer u, dat hij goedschiks of kwaadschiks Ellen Hall zal moeten afstaan!

— Als het maar niet te laat is! riep Palmer handenwringend.

En plotseling barstte hij uit:

— Ik ga met u mee. Ik wil met eigen hand die schurk de strot dichtknippen!

— Als het mogelijk is Palmer, zal het gebeuren, maar ik zie wel, dat u de bendechef niet kent. Hij is een uiterst sluwe kerel, en het is waarschijnlijk dat hij u wel kent, zonder dat u hem ooit gezien hebt. Op het eerste teken van onraad zal hij wel weten te ontvluchten. Wees daar zeker van!

— Maar wat dan? Wat dan? riep Palmer wanhopig.

— Vertrouw mij en laat de zaak aan

mij over, antwoordde Raffles. Alleen wanneer het noodzakelijk is, mag u tussenbeide komen.

Op dit ogenblik stond de auto stil voor het gebouw van de Midland Bank in de Victoria Street.

Raffles en Palmer stapten uit, de Grote Onbekende betaalde de chauffeur en stuurde de man weg, daar hij niet wilde, dat deze naderhand het huis zou kunnen noemen, waar hij hem had afgezet.

Te voet legden zij de honderd passen af, die hen van het huis van Raffles scheidden.

Dadelijk gingen zij naar de ziekenkamer en stapten daar binnen.

Brand stond onmiddellijk op en toonde zich heel verbaasd, toen hij Raffles met een hem totaal onbekende man zag binnentreden, inplaats van met Ellen Hall.

Ook de gewonde had de ogen naar de deur gericht en in zijn wangen steeg een vlammeend rood op, toen hij de jongeman, die hij zo goed kende, zag binnentreden.

Iets op het gezicht van Palmer scheen de oudere man de overtuiging te schenken, dat hij al alles wist, en een brandende schaamte scheen hem te vertieren tegenover de eerlijke knaap, die van zijn enig kind hield.

Maar toen miste hij zijn dochter, en zijn eerste vraag was:

— En, mijnheer, waar blijft Ellen? Waar is mijn dochter?

Raffles was naar het bed toegelopen en zei op ernstige toon:

— U zult sterk moeten zijn, Hall! Ik had het graag voorlopig verzwegen, maar ik begrijp dat dat onmogelijk is, want u moet ons inlichtingen geven. Uw dochter was niet meer thuis, toen ik daar aankwam...

— Niet meer thuis? herhaalde Hall, niet begrijpend, maar toch deed een somber voorgevoel zijn hart bijna stilstaan. Waar was zij dan?

— Waar zij nu is, dat zult u alleen ons kunnen zeggen, antwoordde Raffles zacht.

En nu deed hij zo voorzichtig mogelijk en in korte woorden het verhaal van zijn ervaringen in het huis in de Camden-Street.

Doodsbleek had Hall toegeluisterd.

Hij liet nu het hoofd zwaar op het kussen neervallen, en twee tranen rolden langzaam neer op het beddelaken.

— Dat is mijn straf! fluisterde hij op hese toon. Dat heb ik zelf over mij gebracht. Nooit zou dit gebeurd zijn, als ik zelf geen zwakkeling was geweest en geen lid was geworden van een bende misdadigers, maar de straf is wel zwaar, wel heel zwaar, vindt u ook niet, mijnheer?

De vraag werd gesteld op zo'n wanhopige toon, dat Brand snel het hoofd moest omdraaien, om zijn diepe ontroering te verbergen.

Met een paar stappen was Dick Palmer op het bed toegelopen en greep nu de hand van Hall, terwijl hij snikkend van ontroering uitriep:

— Ik vergeef u, Hall! Laten we niet meer aan het verleden denken. Wij mogen nu alleen denken aan Ellen, hoe wij haar moeten bevrijden.

— Zo is het! klonk de stem van Raffles.

Maar Hall schreeuwde:

— Denkt u iets tegen kapitein Wilson te kunnen uitrichten? Er zijn hier in heel Londen geen twee of drie mensen, die het tegen deze listige schurk kunnen opnemen. Wij zouden alleen kans van slagen hebben, als wij op dit ogenblik konden beschikken over de man, die ook Shydrift, Nicholson en Fox versloeg.

— Dan is alles nog niet verloren, vriend Hall, klonk de stem van de Grote Onbekende. Die man staat op dit ogenblik voor u. Ik ben John Raffles!

HOOFDSTUK V.

HET HOL VAN DE LEEUW

Het bleef enige tijd stil, nadat Raffles deze veelzeggende woorden had gesproken.

Wat Palmer betreft, hij scheen meer verbaasd te zijn dan geschrokken. Het was duidelijk, dat hij in ieder geval nog maar weinig van de Grote Onbekende had gehoord.

Maar op de gewonde had het noemen van de gevreese naam een totaal andere uitwerking.

Over zijn gezicht flitste iets als angst, bewondering, en ook grote vreugde.

Toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Als dat waar is, dan mag u inderdaad zeggen, John Raffles, dat nog niet alles verloren is. Ik weet, dat u van het begin af een verbitterd vijand bent geweest van ons genootschap, en dat door uw toedoen vele tientallen leden van die bende het leven hebben verloren in de strijd met de wet, of voor lange

jaren tot gevangenisstraf zijn veroordeeld. Maar nu ik deze nacht al een dure eed gezworen heb, om ter wille van mijn kind alle banden te verbreken met het genootschap, nu ben ik de hemel te rijk, dat wij tot deze ontmoeting zijn gekomen.

Raffles was intussen naar Palmer toegelopen, keek hem recht in de ogen en zei met een stem, die nu iets snijdends had:

— Ik geloof niet, dat u mij goed kent, beste Palmer. Laat ik mij dan even voorstellen. U kunt onmiddellijk twee duizend pond sterling verdienen, wanneer u mij bij de politie gaat aangeven, want al enige jaren is die premie uitgelooft aan degene, die erin slaagt, de politie zodanige aanwijzingen te geven, dat zij tot mijn arrestatie leiden. Ik word als een van de gevaarlijkste mannen van Engeland beschouwd, en waarschijnlijk heb ik meer gestolen dan

menig man in Engeland van zichzelf kan zeggen. De rijken zijn doodsbang voor mij en ik geloof dat zij daar reden toe hebben.

— Luister niet naar hem, Dick, riep Hall uit, hij belastert zichzelf, want hij vergeet er bij te zeggen, dat de armen hem op de handen dragen, dat hij voor hen de Voorzienigheid is en dat hij zeker ook meer goed gedaan heeft dan enig man in Engeland van zichzelf zou mogen zeggen. U ziet wat hij nu weer voor ons doen wil; ofschoon wij hem totaal onbekend zijn, wil hij zijn leven gaan wagen, om mijn kind terug te vinden. Ja, zijn leven wagen, want hij weet beter dan wie ook wat men te wachten heeft van de aanvoerder van... de bende waarvan ik tot mijn diepe schaamte enige maanden lid ben geweest.

Palmer had een ogenblik in verwarring naar de grond gestaard om de blik uit de staalgrijze ogen te ontwijken, die vorsend op hem gericht bleven, en zei nu, terwijl hij Raffles aarzeland de hand toestak:

— Ik herinner mij nu, mijnheer, dat ik over u heb horen spreken en dat in gezinnen, die alleen aan u en aan niemand anders hun geluk te danken hadden. Welnu, ik acht mij niet bevoegd te oordelen over... dat andere, ik wil alleen rekening houden met al het goede, dat ik van u heb gehoord. Uw methode zelf is echter misschien verwerpelijk, hoe prachtig de resultaten ook zijn. En dit eenmaal vooropgesteld, dank ik u uit de grond van mijn hart, dat u ons wilt bijstaan.

Raffles had even de hand gedrukt, die hem werd toegestoken en liet haar nu weer vallen.

Een wrange glimlach plooide een ogenblik de lippen van de krachtig getekende mond.

Zijn stem klonk een beetje schor, toen hij antwoordde:

— Ik denk er niet aan, u die openhartigheid kwalijk te nemen, Palmer. U bent nog jong, misschien zult u later anders oordelen over mijn methode. En nu genoeg hierover; als u mijn hulp aanvaardt, dan moeten wij ook handelen; wij kunnen geen tijd verliezen.

Raffles wendde zich weer tot Hall, en ging verder:

— Wie is die Wilson? En waar woont hij?

— Hij heeft een huis in de city, en een in Hampstead, een kleine villa, een soort landhuis, waar hij ook dikwijls is.

— Kunt u mij deze twee huizen nauwkeurig beschrijven?

— Zeker. Geef mij maar een vel papier en een potlood en ik zal een kleine plattegrond voor u maken.

Brand had al een vel papier en een potlood gezocht en een ogenblik later was Hall bezig met 'n kleine schets.

Terwijl hij deze aan het tekenen was, gaf hij de nodige aanwijzingen.

— Dit is Russel Square en dit is de Chapel-Street, die er op uitloopt. In het midden van de laatste genoemde straat, aan de linkerkant, vormt de huizenrij een soort ingesloten pleintje. Recht tegenover deze inham, dus aan de rechterkant van de straat, staat een huis uit grijze natuursteen opgetrokken, met 'n zware eikenhouten deur, dat is het huis van Wilson. En nu zijn landhuis in Hampstead. Het ligt in het Templepark, aan het einde van de Burgess Hill, een gebouw met slechts één verdieping, wit gepleisterd en met een tuin er omheen, waarin dicht bij de voordeur drie hoge zilverbirken staan, waaraan het landhuis zijn naam « The Silverbirches » ontleent.

— De aanwijzing is heel duidelijk, Hall, zei Raffles, terwijl hij de schets uit de handen van de gewonde nam, opvouwde en bij zich stak.

Hij keek op zijn horloge en vervolgde:

— Het lunchuur is al voorbij, en wij zullen dus verstandig doen, nu iets te eten, want het is echt niet zeker, wanneer wij daarvoor weer de gelegenheid zullen hebben.

Brand haastte zich, zonder verdere aansporing naar de keuken en maakte een stevig maal klaar.

Toen hij dit klaar zette, was het al bij half drie, en langzamerhand begon het donker te worden, want het was een donkere, naargeestige winterdag geweest.

Palmer at haastig en scheen wel bezeten te zijn door een onrust, die hij onmogelijk kon meester blijven.

Plotseling vroeg hij:

— Zouden wij niet beter gedaan hebben, door een zestal politieagenten naar het huis van die Wilson te sturen?

Hall liet een lachje horen:

— Men kan wel zien, Palmer, dat u niet weet hoe Wilson is, en ook niets afweet van de inrichting van zijn huis. Denkt u, dat een man als hij, die heel goed weet, aan welke gevaren hij voortdurend is blootgesteld, genoeg zou nemen met een gewoon huis? Wel, man, hij kan er wel op drie verschillende manieren uit ontkomen. Door de kelder, door de voordeur, langs de zolder, en ook nog door een achterdeur, die in een stille zijstraat uitkomt. Overal zijn alarmsignalen aangebracht en hij zou de agenten of de auto die hen brengt, tijdig genoeg zien aankomen, om zich in veiligheid te kunnen brengen en zijn gevangene te kunnen meeslepen. Een van zijn bedienden, die altijd de deur opent, is een lid van de bende en goed gedresseerd, dat verzeker ik je. Bij het eerste blijk van wantrouwen heeft hij niets anders te doen dan op een kleine knop te drukken, die zich naast en aan de binnenkant van de voordeur bevindt, en waar Wilson op dat ogenblik ook in zijn huis mag uithangen, hij wordt gewaarschuwd door een zacht klinkende, maar toch duidelijk hoorbare elektrische zoemer. O, u kent zijn sluwe list en zijn voorzorgsmaatregelen niet; politieagenten zouden bij hem niets uitrichten.

— Wanneer Wilson op één lijn geplaatst mag worden met Shydrift en de twee anderen, dan ben ik wel bang dat Hall gelijk heeft, zei Raffles nadenkend. Hier kan alleen list ons helpen en hoe minder van ons aan de onderneming deelnemen hoe beter het zal zijn. Wij mogen in geen geval voortijdig zijn argwaan wekken.

— Maar u zult me toch toestaan mee te gaan? riep Palmer opgewonden uit.

— Alleen op voorwaarde, dat u zich strikt naar mijn aanwijzingen gedraagt, gaf Raffles ten antwoord.

— Dat belooft ik u, mijnheer.

— Dan zult u en mijn vriend meegaan, riep Raffles uit.

— Zouden wij James niet meenemen? vroeg Brand zacht. Zijn verbazende kracht zou ons van nut kunnen zijn.

Na een ogenblik te hebben nagedacht, antwoordde Raffles:

— Hij kan mee gaan, maar ook hij moet mij vast beloven, dat hij niets doet zonder dat ik hem er bevel toe geef. Onze brave reus is, helaas, wat al te driftig uitgevallen en met drift is men tegenover een koelbloedige tegenstander altijd in de minderheid!

De maaltijd werd snel beëindigd, waarna Raffles tegen de gewonde zei:

— Ik zal voor een goede verpleegster zorgen, want u kunt niet alleen worden gelaten.

— Maar dat is beslist niet nodig! riep Hall uit. Ik voel mij werkelijk al veel beter dan gisteren; ik denk dat ik over een paar dagen gemakkelijk zal kunnen opstaan.

Maar Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Dat zou heel onverstandig van u zijn, ik blijf er bij, dat u verzorgd moet worden. U moet op geregelde tijden uw medicijnen innemen, en niemand kan zeggen of de koorts voorgoed zal wegblijven.

— Maar op die manier zult u misschien gevaar lopen u te verraden, protesteerde Hall.

— Niet in het minst. Het ziekenhuis dat mij een verpleegster zal leveren, weet helemaal niet aan wie dit huis behoort. Ik betaal het verpleegloon vooruit en men hoeft daarginds dus helemaal niet nieuwsgierig te zijn. Het is trouwens, hoop ik, nog maar een kwestie van een paar dagen.

De drie mannen namen nu afscheid van Hall die alleen achter bleef, maar niet lang, want een kwartier later al bracht een auto een verpleegster, met een huissleutel, die dadelijk haar post ging innemen bij het bed van de gewonde.

Raffles had haar zelf gehaald en gebracht met de auto, die Brand intussen telefonisch had laten komen van het

herenhuis in de Cromwell-Street, en die bestuurd werd door James Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord Aberdeen, die al dikwijls de metgezel van Raffles was geweest bij zijn gevaarlijkste avonturen, en wiens geweldige lichaamskracht daarbij dikwijls bijzondere diensten had bewezen.

Nu was eindelijk alles klaar om de gevaarlijke onderneming te beginnen.

De duisternis was al helemaal gevallen, en dit kon niet anders dan de vier mannen goed uitkomen, daar zij immers verrassend te werk moesten gaan en de schurk, die het meisje had laten ontvoeren, zo mogelijk moesten proberen te overvallen.

Henderson had met opzet een der snelste auto's uit de garage gehaald en het duurde dan ook niet lang, of de wagen stopte aan het begin van de Chapel-Street.

Raffles wendde zich tot Brand en Palmer en zei:

— Er is natuurlijk geen sprake van, dat we tegelijkertijd met ons drieën kunnen proberen binnen te komen, want de huisknecht, die tevens bendelid is, zou zich met gegronde reden kunnen verwonderen over onze verschijning en zijn baas waarschuwen.

— Maar waarom zouden wij de kerel niet gewoon neerslaan, mijnheer! riep Palmer ongeduldig uit, mij dunkt dat dit de beste oplossing is. Hij kan dan Wilson niet waarschuwen, wij dringen het huis binnen en wij zullen hem snel genoeg gevonden hebben.

— Je hebt gelijk, Palmer, dat is misschien nog de beste weg. Maar laat mij dan toch in ieder geval alleen voorgaan, ik zal dan de deur open laten staan, en u kunt dadelijk binnentreden.

De drie mannen verlieten nu de auto en terwijl Raffles snel doorliep, volgden Brand en Dick Palmer hem op een afstand van een twintigtal meters.

Wilson behoorde waarschijnlijk tot de rijke ingezetenen, want de Chapelstreet ligt in een deftige buurt, waar de huizen meestal het eigendom zijn van de bewoners.

De aanwijzingen van Hall bleken heel duidelijk geweest te zijn, want Raffles

had niet de minste moeite het huis van grijze natuursteen te vinden, dat tegenover een inspringend gedeelte van de huizenrij aan de overkant stond.

Zonder zich te bedenken, liep hij op het hek toe, dat de kleine voortuin van de straat scheidde, opende het hekje, liep over het brede tuinpad, beklom de treden, die naar de deur leidden en belde aan.

Er klonken voetstappen in de gang en de deur werd geopend door een huisknecht met dun geplant, rossig haar en een sluw gezicht, waarin de twee stekende zwarte ogen de bezoeker aandachtig opnamen.

Maar de man kreeg maar heel weinig tijd om dit onderzoek voort te zetten, want nog voor hij had kunnen vragen, wat de bezoeker wenste, had Raffles de vuist opgeheven en daarmee de bedienende bliksemsnel met zoveel kracht tegen de kin getroffen, dat de man als een blok neerviel en onbeweeglijk op de marmeren vloer bleef liggen.

Nog op het allerlaatste ogenblik en blijkbaar instinctief had de man de arm opgeheven in de richting van een kleine drukknop, die Raffles naast de deurpost ontdekte.

Het zou gauw genoeg blijken, dat de man deze beweging inderdaad onwillekeurig had gemaakt, want het huis bleek door de bewoner verlaten te zijn.

Brand en Palmer waren op hun post, en nauwelijks hadden zij Raffles de hand zien opheffen of zij kwamen aanrennen en gingen naar binnen.

Maar helemaal zonder lawaai had zich het kleine voorval niet kunnen afspeelen.

Achter in de brede hal ging een deur open en een butler kwam verschrikt toelopen, die de handen in elkaar sloeg, toen hij de huisknecht op de vloer zag uitgestrekt, en toen uitriep, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer? Hebt u dat gedaan?

— Ik was zo vrij, goede man! antwoordde Raffles kalm. Is je meester thuis?

— Nee, mijnheer Wilson is hier niet, antwoordde de butler. Maar wilt u mij

nu antwoorden op mijn vraag, waarom u de huisknecht hebt neergeslagen?

— Omdat hij de medeplichtige is van je meester, man, zei Raffles kalm.

— De medeplichtige? herhaalde de butler toonloos. Wat wilt u daarmee

zeggen?

— Alleen dit, dat je meester de grootste schurk is, die hier in Londen op twee benen rondloopt, antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK VI.

NAAR HAMPSTEAD

Aanvankelijk dacht de butler waarschijnlijk met een gek te doen te hebben, want hij keek Raffles met grote, verschrikte ogen aan, terwijl hij op het punt scheen te staan, overhaast de vlucht te nemen.

Raffles merkte bijtijds welke indruk zijn woorden op de man gemaakt hadden, want hij ging verder, terwijl hij hem bij der arm greep:

— Ik ben echt niet gek, als je dit soms mocht denken, ik spreek de volle waarheid! Je meester is het geheime hoofd van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende en ik hoop dat vanavond nog te kunnen bewijzen; ik heb onweerlegbare bewijzen.

— Maar mijnheer, dat is onmogelijk, kreet de butler, ik ben al twee jaren in dienst van mijn meester, en ik verzeker u, dat hij de indruk op mij heeft gemaakt van een fatsoenlijk man, van een gentleman.

— Dan was die indruk verkeerd, antwoordde Raffles koeltjes, maar ik zie daar beweging komen in onze vriend, de huisknecht, die een paar stuip trekkingen had gemaakt en vliegensvlug vatte hij de polsen van de kerel in een paar sterke stalen boeien, terwijl Brand hem de benen bijeen bond.

De man sloeg nu de ogen op en keek Raffles met een blik vol woeste haat aan.

Daarop gleden zijn blikken naar Palmer, die met gebalde vuisten voor hem

stond en er verscheen een gemeen glimlachje op zijn bleke, vertrokken gezicht.

De jongeman, die de betekenis van dat lachje maar al te goed begreep, schopte hem verachterlijk in de lenden, en gromde:

— Je lacht misschien wat al te vroeg, schurk! Vertel mij direkt waar je meester is!

Maar de man haalde de schouders op en antwoordde op een toon vol ingehouden woede en wraakzucht:

— Ik weet het niet. Ik zou je aanraden, om mij dadelijk naar Scotland Yard te brengen en daar zullen wij eens zien, of er nog recht te krijgen is voor een fatsoenlijke huisknecht, die in het huis van zijn meester verraderlijk wordt neergeslagen.

Palmer wilde nog iets zeggen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op en zei met een licht schouderophalen:

— Doe geen moeite, de kerel laat toch niets los en ik ben bang, dat de justitie misschien nog heel wat last zou hebben met het vaststellen van de schuld van onze man, als er niet zeker iemand was, die haar kostbare bewijzen kan verschaffen. Maar in ieder geval moet de kerel in verzekerde bewaaring worden gesteld; hij mag niet in de gelegenheid worden gelaten te waarachuwen.

Raffles was onder het spreken al

naar de grote tafel in de hal gelopen, scheurde een blaadje papier uit zijn opschriftboekje en schreef er snel met zijn vulpen een paar woorden op, waarop hij het briefje toereikte aan de verbaasde en verschrikte butler, en op bevelende toon tot de man zei:

— Ik zal nu de politie opbellen, die over enige minuten wel hier kan zijn; je geeft de inspekteur dit papiertje, en vergeet het vooral niet, want anders zouden de gevolgen heel ernstig kunnen zijn. Ik herhaal je nog eens, dat je meester een heel gevaarlijk individu is, en dat wij hem zoeken wegens de ontvoering van een jong meisje.

— Van het meisje dat vanochtend om negen uur hier was? riep de butler ontzet uit.

— Ze was hier? riep Palmer op hese toon, terwijl hij de butler bij de arm schudde. Waar is ze dan heengegaan? Waar is ze nu?

— Dat weet ik niet. Mijnheer Wilson is een half uur later met haar vertrokken, maar ik weet niet waarheen.

— Ging het meisje gewillig mee? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Zeker! Zij scheen haast te hebben om weg te komen.

— Nu, dan moeten ze natuurlijk in het landhuis in Hampstead zijn! wendde Raffles zich op zachte toon tot zijn beide metgezellen.

Daarop liep hij op de telefoon toe, en een ogenblik later sprak hij met het hoofdbureau van politie.

Wat hij zei, was allesbehalve vleidend voor de geknevelde huisknecht en nog veel minder voor diens meester.

Hij hing de hoorn weer op de haak en zei tevreden:

— Deze man wordt in ieder geval voor een paar uren onschadelijk gemaakt. Hij wordt straks door de politie afgehaald. Ik heb een nauwkeurige beschrijving van hem gegeven en naar het schijnt hebben wij hier te doen met een hoteldief, tevens valsemunter, die al geruime tijd door de politie wordt gezocht!

Hierop wendde Raffles zich weer tot de butler en vroeg:

— Wilt u mij het uiterlijk van uw meester eens vlug beschrijven?

— Groot, mager, maar sterk gespierd, een vale teint, licht blauwe, naar het grijze zwemende ogen en hele zware wenkbrauwen. Hij loopt steeds een beetje gebogen, hetgeen misschien het gevolg is van zijn grote lengte. Zijn haar is zwart, maar ik geloof dat hij het verft; mijnheer Wilson is ongeveer vijf-enveertig jaar.

— Dat is ruimschoots voldoende, vriend! Je wacht hier dus de politie af en je geeft die schurk daar, die de handlanger was van je misdadige meester, over. En denk er vooral om, dat je je niet door zijn praatjes laat overhalen om hem in vrijheid te stellen, het zou je lelijk opbreken.

Hiermede verlieten Raffles en zijn beide metgezellen snel het huis en liepen haastig naar de wachtende auto.

Henderson kreeg bevel, zo snel hij kon naar Hampstead te rijden, waar hij nadere aanwijzingen zou krijgen.

Het was een hele lange rit, ofschoon Henderson de auto zo snel liet lopen, als de omstandigheden het hem maar toelieten.

Anderhalf uur later bereikte de wagen de noorderlijke voorstad, waar Raffles zelf nu achter het stuur ging zit-bracht.

Het was heel donker en er hing ook wat mist, maar dat was in dit geval een gelukkige omstandigheid, want zodoende konden zij het landhuis van Wilson naderen, zonder dat het gemerkt zou worden.

Het was bijna zes uur toen de auto eindelijk stopte, op de hoek van Burgess Hill en Temple park.

— Blijf hier wachten; ik zal eerst op onderzoek uitgaan! zei Raffles op zachte toon.

En daarna verdween hij in de duisternis. Hij hoefde geen vijf minuten te lopen, want toen doemde, dicht voor hem, uit de nevel de vage witte vorm op van het landhuis, dat Hall hem had beschreven.

Raffles hoefde niet te twifelen: hij was eindelijk op de plaats van bestemming aangekomen.

Zijn blik zocht de gevel van het witte landhuis af, maar nergens kon hij enig lichtschijnsel ontdekken.

Toen sloeg hij vastberaden rechts af, om de zijgevel van het landhuis te inspecteren, en nauwelijks had hij dat gedaan, of hij zag op de eerste verdieping een geel lichtschijnsel, door de kieren van een blijkbaar in haast gesloten gordijn.

Direkt rende hij terug, om zijn metgezellen te vertellen wat hij had gezien.

— Dan hebben we dus niets anders te doen, mijnheer, dan het huis binnen te dringen en de kerel onschadelijk te maken! riep Palmer uit, terwijl zijn bruine ogen fonkelden van strijdlust.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— Het is begrijpelijk, beste Palmer, dat u zich laat verleiden door uw rechtvaardige drift en wraakzucht, maar die gevoelens zijn in omstandigheden als deze slechte raadgevers. U kunt er namelijk verzekerd van zijn, dat ook dit huis van het bendehoofd een soort vesting zal blijken te zijn, voortreffelijk verdedigd, en dat ook zeker meer dan één uitgang heeft. Ik vond er al een in het hek van de zijtuin, en zo zal er aan de andere kant en aan de achterkant ook wel een zijn!

— Maar wat raadt u ons dan? riep Palmer, de vuisten van ongeduld ballend.

— Ik adviseer u voorzichtigheid, dat is alles. In geen geval mag Wilson onze nadering bemerken. Weliswaar is hij zich totaal niet bewust, dat wij hem op het spoor zijn gekomen, maar dat belet toch niet, dat wij de grootste voorzichtigheid in acht moeten nemen. Wij spreken dus af, dat ik zal proberen, geholpen door een van mijn vrienden, het huis binnen te dringen, zonder dat er ergens een alarmsein overgaat, en dat zal wel moeilijk genoeg blijken te zijn! Wij zullen de auto zolang in een garage neerzetten, waar we hem dan direkt weer bij de hand hebben, wanneer het nodig mocht zijn. James, ga daarvoor zorgen. Vijftig passen hier vandaan is een garage, waar je de wagen kunt stallen. Kom daarna dadelijk weer bij ons.

Henderson haastte zich weg, en enige minuten later kwam zijn reusachtige gestalte weer uit de mist opdoemen.

De vier mannen naderden nu het huis zover zij durfden, zonder gevaar te lopen te worden gezien, waarop Raffles als ervaren strateeg zijn leger in slagorde plaatste.

Hijzelf en Brand zouden als het ware de stormtroepen vormen, terwijl Henderson en Palmer als gros van het leger in reserve gehouden werden, en desnoods de aanval moesten steunen.

Zij zouden oprukken, zodra zij van uit hun schuilplaats gezien hadden, dat Raffles en Brand in het huis verdwenen waren.

Hoewel de wijk hier tamelijk verlaten kon worden genoemd, daar de huizen van Hampstead heel ver uit elkaar zijn gebouwd, was het een gelukkige omstandigheid te noemen, dat het hoe langer hoe zwaarder begon te misten, anders zou het zeker gezien zijn, hoe Raffles en Brand als hazen over 't tuinpad liepen en de zijgevel van het huis bereikten, waar Raffles met zijn geoeffend oog al direkt een reeks ramen gezien had, die hem aangewezen schenen om er zijn krachten op te beproeven.

Zij zouden echter in het donker moeten werken, want het zou al te gevaarlijk zijn een zaklantaarn te gebruiken, zelfs op dit vroege uur van de avond.

Raffles moest zich dus op de tast overtuigen van de manier, waarop een van de ramen zou kunnen worden geopend.

Hij overtuigde er zich van, dat zij nog niet met het luik gesloten waren, en een tevreden glimlachje vloog over zijn scherp getekend gezicht.

Hij dacht er niet aan het hele raam te openen, daar hij rekening moest houden met de mogelijkheid, zo niet de zekerheid, dat hij op die manier een of ander alarmsignaal in beweging zou brengen, en de ervaring bewees, dat hij daar goed aan gedaan had.

Hij haalde uit de kleine tas met instrumenten, die hij in de loop van de dag bij zich gestoken had, een voortreffelijke glassnijder, en terwijl Brand op twee punten een van die bekende

zuigers van rode rubber op de ruit drukte, waaraan sommige winkeliers wel voorwerpen ophangen in hun winkerkast, begon Raffles het glas met een vlugge beweging uit de sponning te snijden.

De hele bewerking duurde nauwelijks een paar minuten en was zonder enig gerucht volbracht.

Brand lichtte de stuk gedrukte ruit, met papier en zeep beplakt, zonder moeite uit het gat, en een ogenblik later stonden de beide mannen in een kamer.

Direkt gaf Brand het afgesproken sein, door voor het raam een lucifer af te strijken, en deze onmiddellijk te doven.

Een paar minuten wachtten de beide mannen in de totaal donkere kamer in spanning, en toen verschenen de hoofden van Henderson en Palmer voor het raam.

Raffles bukte zich voorover en zei zacht fluisterend:

— U blijft hier wachten, want ik laat u liever niet naar binnen klauteren, u kent het werk niet en het minste lawaai zou ons noodlottig kunnen worden. Blijft dus hier op wacht staan en klimt niet naar binnen, voor u het sein hoort; één enkele stoot op een zakfluitje. Natuurlijk doet u hetzelfde wanneer er toevallig geschoten mocht worden, want dat zal een bewijs zijn, dat het er heet toegaat. En nu moet ik de gordijnen sluiten, want wij zullen wel licht moeten maken.

Raffles voegde de daad bij het woord en zodra hij de gordijnen goed gesloten en licht gemaakt had, wees hij Brand glimlachend naar twee dunne geïsoleerde draden, die langs de raampost liepen en die geschilderd waren in de kleur van het hout, zodat zij bijna niet in het oog vielen.

— Je ziet dat het goed is, dat wij het raam niet hebben opengeschoven, fluisterde hij. En nu vlug op weg naar de eerste verdieping, waar ik het lichtschijnsel gezien heb.

Geruisloos als katten slopen de beide mannen door het luxueus gemeubileerde vertrek, een soort tuinkamer, met

een prachtig Smyrnatapijt op de vloer en gemakkelijke, bruin leren meubelen, een paar mooie palmen en bloemen in potten.

Raffles liep recht op een witgelakte, hoge deur toe en kon deze zonder enige moeite openen.

De twee vrienden stonden nu in een brede gang, met aan het ene einde, de deur, die toegang gaf tot de zijtuin.

Aan de andere kant liep deze gang in een dwarsgang uit, en algaauw bleek de vernuftige inrichting van het huis, die de bewoner, als hij wilde vluchten, een grote voorsprong zou geven op zijn achtervolgers, wanneer deze er de inrichting niet van kenden.

Raffles en Brand hielden zich echter niet op met het onderzoeken van dit labirynth van gangen, maar liepen direkt een smalle eikenhouten trap op. Dit deden zij echter pas nadat Raffles de onderste tree met de grootste zorgvuldigheid onderzocht had, waarna hij Brand glimlachend de raad had gegeven zijn voet dadelijk op de vierde trede te zetten, omdat de drie onderste los lagen en onder het gewicht van een menselijke voet zeker ergens een luide bel zouden doen overgaan. Boven aangekomen stonden zij een ogenblik stil op een ruim portaal, waarop ook verscheidene gangen uitkwamen.

Raffles deed nu zijn zaklantaarn uit, om in het donker des te beter te kunnen zien, onder welke deur zich een lichtschijnsel mocht vertonen.

Nadat hun ogen aan de duisternis gewend waren, stootte Raffles Brand aan, bracht zijn lippen aan het oor van de jongeman en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Daar zie ik licht onder die deur.

— Begrijp je hoe het komt, dat het zo stil is in dit huis?

— Waarschijnlijk is de schurk er helemaal alleen met Ellen Hall. Hij zal natuurlijk geen bedienden hebben meegenomen, om geen lastige getuigen te hebben.

Op hun tenen sluipend over de zware gangloper, bereikten Raffles en Brand de deur, waaronder zij het lichtschijnsel gezien hadden.

De Grote Onbekende bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij keek in een helder verlicht, maar volkomen verlaten vertrek, dat met de grootste weelde was gemeubileerd.

In het midden stond een voor het diner gedekte tafel.

Er was voor twee personen gedekt. Kostbaar zilveren vaatwerk en een aantal fijn geslepen glazen stonden op de tafel en enige flessen wijn en champagne in een koeler wachtten op een console-tafel, een ouderwets meubel van zwaar mahoniehout, dat tussen de beide ramen was geplaatst, waarvoor de gordijnen waren dicht getrokken.

Raffles richtte zich verwonderd weer op en vertelde Brand wat hij net gezien had.

— Dus dan is de bandiet hier toch niet alleen, zei de jongeman. Als hij hier met het meisje, dat hij tot zijn slachtoffer wil maken, wil dineren, dan zal hij toch waarschijnlijk niet zelf voor het fornuis in de keuken gaan staan.

— Vermoedelijk zal hij het diner besteld hebben op een van de fijne restaurants, die men hier in de buurt vindt, gaf Raffles te kennen. Overigens is het niet totaal onmogelijk, dat hij hier inderdaad vergezeld is door een bediende of een kok, maar ik geloof het niet.

Op dit ogenblik werd er aan de huisdeur gebeld.

Raffles en Brand hadden hierop zo weinig gerekend, dat zij elkaar verbluft aankeken. De elektrische bel klonk zo nuchter door de stilte.

Maar zij hoorden ergens in het huis voetstappen en onmiddellijk renden Raffles en Brand een andere gang in, tot zij een soort gaanderij bereikt hadden, die om een ruime hall heenliep, waartoe de buitendeur van het huis toegang gaf.

Zij lieten zich plat voorover vallen en konden nu door de stijlen van de balustrade, die de gaanderij afsloot, duidelijk zien wat er beneden gebeurde.

Een heer in smoking gekleed, was net de hoofdtrap afgekomen, maakte licht, opende de voordeur en liet een paar kelners, wier overhemden duidelijk te zien

waren onder de half dichtgeknoopte jassen, binnen. Zij hadden een paar zware manden bij zich.

Toen klonk een stem, die zei:

— Kom maar mee, ik zal u even de weg wijzen.

— Vlug naar de eetkamer, zei Raffles op zacht gefluisterde toon.

De weg, die de beide vrienden moesten afleggen, was zeker verreweg de kortste en zo konden zij de verlaten eetzaal binnengaan, lang voor Wilson, want Raffles en Brand hadden hem uit de beschrijving van Hall dadelijk herkend, aan het hoofd van de kelners binnen kon komen.

De twee vrienden keken haastig naar een schuilplaats om en die vonden zij gauw achter een van de zware fluwelen gordijnen, die de raamnissen afsloten.

Juist toen het gordijn weer onbeweeglijk hing, ging de gangdeur open en dezelfde stem van zoëven klonk:

— Zet alles op tafel en op de console neer. Daarna zal ik jullie niet meer nodig hebben. Ontkurk ook nog de wijnflessen en de champagne en doe het ijs in de koeler.

Een ogenblik klonk het welbekende geluid van messen, vorken en zilveren schotels, die over elkaar schoven, het knallen van een paar champagnekurken en toen vertrokken de kelners blijkbaar na een goede fooi te hebben opgestreken.

De deur viel dicht.

Toen klonken de voetstappen van Wilson die de kamer in zijn hele lengte doorliep en blijkbaar een andere deur opende.

Het bleef enige minuten stil, toen ging de deur weer open, of liever zij vloog open, en de stem van Wilson klonk nu ruw en bevelend, toen hij zei:

— Ik wou dat je nu een eind maakte aan dat gejammer, meisje. Je zult verstandig doen, als je je in je lot schikt; ik heb er nu eenmaal mijn zinnen op gezet, je tot mijn minnares te promoveren, en in dergelijke dingen wens ik geen verzet.

— Lafaard! gilte een jonge, door ontzetting en afschuw schrille stem, je hebt mij beloofd mij naar mijn vader te

brengen. Wat is er met hem gebeurd? Wat heb je met hem gedaan?

— Hij heeft zich onttrokken aan mijn bevelen en daarvoor heeft hij zijn straf ondergaan.

— Maar wie ben je dan toch? riep het meisje op hese toon. Wat heb je met mijn vader te maken? Waarom moest hij je gehoorzamen?

— Wist je dat niet, mijn duifje? Welnu, dan zul je het voor het eerst van mij horen. Je vader was lid van een genootschap, waarvan ik het hoofd ben. Sommige onnozele halzen noemen ons genootschap een gangster- of misdadigersbende, maar dat is een ouderwets begrip. In Amerika zouden we dan iedereen wel een dief of een misdadiger kunnen noemen. Want de heren, die door allerlei politieke trucjes tot hoge of minder hoge ambten worden benoemd, hebben dat aan onze tussenkomst te danken en daarvoor moeten zij betalen en flink ook. Begrijp je er al iets van, liefje? En jouw vader hielp ons daarbij

een beetje, tot hij op een gegeven ogenblik zich verzette tegen mijn bevelen.

— Dat lieg je, laffe schurk! gilde het meisje in wanhoop. Je liegt het! Mijn vader een misdadiger? Een man, die dolveel van mij hield?

— Ik kan er geen bewijzen voor aanvoeren, maar ik zeg je dat het zo is, antwoordde Wilson. En neem nu plaats aan deze welvoorziene dis, en laat ons alle muizenissen uit het hoofd zetten.

Ellen Hall snikte hartbrekend, en haar gesnik klonk gesmoord, alsof zij met het hoofd in de arm hilde.

— Kom, kindjelief, weg met die tranen. Ik heb een hekel aan sentimentaliteit. Wat voorbij is, is voorbij. Kijk, ik hef mijn glas op en ik drink op je onweerstaanbare bekoorlijkheid.

De ellendeling wilde het glas aan zijn lippen brengen, toen het met luid gerinkel in scherven uit zijn hand viel en de wijn als een rode golf over het witte tafellaken stroomde...

HOOFDSTUK VII.

GERED

Met een kreet van dierlijke woede en schrik keerde Wilson zich om.

Hij keek in het kalm glimlachende gezicht van de Grote Onbekende, die zo even, met Brand naast zich, van achter het gordijn te voorschijn was getreden en met een welgemikt schot het gevulde glas uit zijn handen had geschoten.

— Een windpistool, beste Wilson, een simpel windpistool van mijn vinding, dat maar weinig geluid maakt, maar waarvan de kogel een grote kracht heeft, kracht genoeg bijvoorbeeld, om de hersepan van een schurk te doorboren, dat verzeker ik je, zei Raffles rustig. Ik zou u aanraden niet de minste beweging te maken, want zij zou u noodlottig kunnen worden.

In gebukte houding, als een panter, die zich op zijn prooi wil werpen, stond Wilson, met de ene hand op de tafel gesteund, Raffles aan te staren.

Zijn vaalbleek gezicht was afschuwelijk verwrongen door haat en machteloze wraakzucht, en zo vast had hij de scherpe tanden in de lippen gebeten, dat een paar druppels bloed te voorschijn sprongen en langs zijn kin omhoog gleden.

Hij zag er inderdaad afschuwelijk uit, de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Wat Ellen betreft, met een instinctief gebaar had het meisje bescherming gezocht bij de beide mannen, die daar net op tijd verschenen waren, op een

manier, waarvan zij zich volstrekt geen voorstelling kon vormen, en die voor haar wel bovennatuurlijk moest lijken.

Raffles, zonder zijn blikken af te wenden van de bandiet, zei op zachte, vriendelijke toon tegen het meisje:

— Ga je mantel en hoed halen, mijn kind! Deze heer zal wel met je meegaan, je hoeft nu niet bang meer te zijn. We gaan direkt vertrekken en ik zweer je, dat deze ellendeling zijn straf niet zal ontgaan.

Met een dankbare blik in haar blauwe ogen, die een ogenblik schuw naar Raffles opkeken, liep het meisje vlug weg, terwijl Brand haar volgde, om haar desnoods te kunnen beschermen, indien het ter elfder ure nog mocht blijken, dat Wilson niet alleen was geweest in het huis.

Raffles was nu alleen met het bendehoofd.

Hij bekeek met de grootste aandacht het magere, doorvreten gezicht, met de eigenaardige, helblauwe ogen, die nu en dan een glans kregen als koud staal, de scherpe neus, de diepe groeven, die van de neusvleugels naar de mondhoeken liepen, en het ongewoon lage, typische misdadigersvoorhoofd, de borstelige wenkbrauwen, en het blijkbaar geverfde haar.

In één oogopslag had hij het hele karakter van deze man gepeild: wreed, heerszuchtig, zonder genade voor wie in de weg kwam, boosaardig, listig en

uiterst schrande.

— Zo, zo, zo ziet mijnheer Wilson, de chef van het beruchte genootschap er dus uit, zei Raffles langzaam. Ik zou geneigd zijn om te zeggen, dat ik uw gezicht niet gauw zal vergeten na het eenmaal te hebben gezien, als ik niet vast overtuigd was, dat u de rest van uw leven in de gevangenis zult doorbrengen, tenminste wanneer u de galg ontloopt. Ja, u kijkt mij nu onvriendelijk aan, en dat kan ik mij heel goed begrijpen, ik ben hier als spelbreker komen optreden en ik heb uw plannen in de war gestuurd. Dat is voor u in de hoogste mate onaangenaam, maar ik ben er erg blij over. Ik hoef u zeker niet eens te zeggen, dat over tien minuten de politie hier zal zijn, om u te arresteren.

— Met welk recht? schreeuwde Wilson woest. Wie ben je? Wat matig jij je aan? Je kunt niets bewijzen van wat je zegt.

— Geloof je dat? vroeg Raffles spottend. Jij hebt anders, terwijl wij achter die gordijnen verborgen waren, zelf je identiteit verraden.

Op dat ogenblik ging de deur weer open en het meisje verscheen weer in een eenvoudig manteltje gekleed.

Achter haar kwam Charles Brand.

Het meisje liep regelrecht op Wilson toe, schudde hem bij de arm en riep hartstochtelijk:

— Zeg me nu waar mijn vader is, je weet het wel.

— Ik weet niets! zei Wilson op doffe toon.

— Jij liegt, schurk! riep Raffles razend. Je denkt dat de ongelukkige Hall, met een dodelijke wonde in de borst, al sinds gisteravond op de bodem van de Theems rust. Je verbleekt, je rilt zelfs. Ja, er is nog een Voorzienigheid, schurk. En ik zeg je, dat Hall nog leeft. Ik heb hem kunnen redden. Hij leeft en hij zal te zijner tijd tegen je getuigen.

Wilson slaakte een brui als van een wild dier en bijna op hetzelfde ogenblik klonk er een schot.

Raffles slaakte onwillekeurig een kreet van pijn en bracht snel de hand aan de linkerarm, die door een schamp-

schot gewond was.

De schurk had ongemerkt zijn hand, die op het tafelblad rustte, naar zijn zak weten te brengen, en daar tegelijk met zijn zakdoek, een kleine browning uitgehaald.

Door de zakdoek heen had hij op Raffles gevuurd, en wanneer het schot een paar centimeters meer rechts had getroffen, dan zou dit waarschijnlijk Raffles' laatste avontuur geweest zijn.

Met een sprong als van een tijger was Brand bij Wilson en voor hij voor de tweede keer kon schieten, had de jeugeman hem door een hevige slag op de arm ontwapend.

Maar nog eenmaal zou het toneel veranderen...

Plotseling vloog de deur open en een vijftal gemaskerde mannen drongen het vertrek binnen; twee met een revolver in de vuist, de anderen met dolken gewapend.

Wilson slaakte een triomfantelijke kreet en hij stortte zich op Raffles, die nog eenmaal zijn luchtpistool kon afvuren, waardoor hij de schurk aan de hals wondde.

Toen wierpen de binnengestroomde bandieten zich op Raffles en ofschoon hij er met een goed gemikte kaakslag buiten gevecht wist te stellen, werd hij gauw overweldigd.

Brand verdedigde zich als een wanhopige, maar hij kon er niet in slagen zijn revolver te grijpen, en een zware slag met een ploertendoder op het hoofd deed hem duizelen en maakte hem machteloos.

Intussen was Ellen Hall naar een van de ramen gesnel, rukte de gordijnen open en wilde het raam openen, om om hulp te roepen.

Maar met een enkele sprong was Wilson bij haar.

Hij omvatte haar tengere gestalte en riep:

— Je zou me nog willen ontvluchten, nietwaar schatje? We zullen nu eens zien wie de winnende partij is. Die heren van de politie zullen merken met wie zij te maken hebben.

Het meisje worstelde wanhopig om los te komen, maar de bandiet hield

haar stevig vast en riep honend:

— Vecht maar. Je lijkt nu wel een kleine furie en dat maakt je des te aantrekkelijker.

Het meisje steeds vasthoudend, wendde hij zich tot een van de mannen, die nog hijgend van de strijd in een hoek bijeen stonden, en zei:

— Je kunt nu je masker wel afdoen, Bill, het komt er weinig op aan of die twee mannen je nog zien.

De kerel gehoorzaamde en vertoonde nu het gezicht van de huisknecht, die de deur voor Raffles geopend had van het huis in de Chapel-Street.

— Dat had je niet gedacht, nietwaar, mijnheer de spion? Ja, dat komt ervan als men een ezel van een butler is, die zich gauw laat bang maken en die je daar juist, een paar sekonden voor de politie komt, in vrijheid stelt.

Raffles haalde de schouders op en zei zonder een spoor van ergernis:

— Ik had mij moeten verlaten op mijn mensenkennis, die mij direkt waarschuwde, dat die butler zeker het buskruit niet had uitgevonden. Ik pluk er nu de wrange vruchten van. Is het indiscreet als ik vraag, wat u thans met mij van plan bent?

— Dat is in een paar woorden te zeggen! antwoordde Wilson. Wij zullen nu jullie beiden gevankelijk wegvoeren, en onderzoeken wie je bent. Blijk je werkelijk van de politie te zijn, zijn jullie schrandere detektives, die mijn identiteit blootgelegd hebben, dan zullen jullie eenvoudig worden neergeschoten en op een donkere nacht in de Theems geworpen worden. Maar ben je de man, die ik denk dat je bent, dan wacht je een langzame marteldood, wees daar maar zeker van. Maar voor ik mijn mannen volg, wil ik eerst het zo ruw onderbroken liefdesfeest met dit schatje vieren.

— Dan mag ik zeker wel meevieren, klonk plotseling een dreunende stem en het volgende ogenblik stormde Henderson, gewapend met een ijzeren stang, een vreselijk wapen in zijn hand en die zeker wel vijf kilo woog, het vertrek binnen.

Zonder enige nadere uitleg begon hij

de staaf met reuzenkracht en met verbazende snelheid op de koppen van de verraste bandieten te laten neerdalen, die als strohalmen door de zeis geveld neervielen.

En die nog overeind bleef, die vond in Dick Palmer een tegenstander tegen wie hij niet opgewassen bleek te zijn.

De jongeman toonde zich een bokser van de allereerste rang, en sloeg tegelijkertijd met de linker en de rechtervuist twee van de bandieten neer.

Wilson, vaal van woede, had de schakelaar van het licht proberen te bereiken, in de hoop, dat de duisternis een einde zou maken aan de woede van de hem onbekende reus, die op zo'n vreselijke manier huis hield onder zijn beste mannen.

Maar hij zag zich de weg daarheen versperd, juist door de gewelddenaar, die daar zo meedogenloos met zijn zware ijzeren staaf zwaaide, die in zijn handen niet zwaarder scheen te wegen dan een strootje.

Toen probeerde hij zijn revolver terug te vinden, die Brand hem uit de hand geslagen had, maar ook daarin kon hij niet slagen.

Toen Wilson zag dat alles verloren was, slaakte hij een dof gebrul van woede en was met één enkele sprong bij de deur, waardoor hij niet lang geleden met Ellen was binnen gekomen.

— Volg hem, James! riep Raffles met stentorstem. Laat de bandiet niet ontsnappen. En jij, Palmer, snijd eens vlug onze touwen door.

De jongeman greep een mes van de tafel en sneed vliegensvlug de touwen door, die Raffles en Brand boeiden.

Zij sprongen op en renden Henderson achterna.

Door een reeks kamers, waarvan de deuren bij de wilde vlucht van de ben-dechef waren open gebleven, zagen de beide vrienden, hoe Wilson met de vlugheid van een haas door de bibloteek rende, op een zware boekenkast toe.

Henderson liep zo hard hij kon, maar hij was zwaar gebouwd en minder vlug ter been dan Wilson, die wel een sprintkampioen scheen te zijn.

Nu had hij de boekenkast bereikt en

rukte een van de deuren open.

Het volgend ogenblik was hij met een triomfantelijke kreet verdwenen.

Henderson trok en rukte wat hij kon aan de deur, zonder haar te kunnen openen.

Raffles kwam aansnellen en met behulp van zijn lopers slaagde hij er gauw in de deur te openen.

De kast was vol met boeken.

— Die kast heeft natuurlijk een geheim mechanisme, waardoor die planken met boeken om een onzichtbare as kunnen draaien! zei Raffles tot Brand die juist hijgend naast hem was komen staan. Het geeft niets meer dat te onderzoeken. Wilson is op dit ogenblik natuurlijk al lang het huis uit. Maar wij

zullen dit huis onderzoeken, wees daar maar zeker van.

De drie mannen keerden terug en in een ommezien waren de bewusteloze bandieten geboeid en netjes op een rijtje naast elkaar gelegd.

Een kwartier later had de politie de gebonden bendeleden allemaal weggevoerd, op een telefonische mededeling van de Grote Onbekende, en twee weken later vertrokken er drie gelukkige mensen, daartoe door Raffles in de gelegenheid gesteld, naar Amerika, om daar een nieuw leven te beginnen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE DODENDE DRUPPEL

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLIJCHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :